

Popletená pohádka

Bylo, nebylo...

Takto začínala každá pohádka, kterou mi máma četla před spaním. V každé takové pohádce byla princezna, půvabná a krásná, ale docela bezmocná. Vždy jen seděla ve věži a čekala na spásu, pak se ukázal princ, princezna se do něj bez váhání zamilovala, on pak zlomil polibkem její kletbu, vzali se a pohádka byl konec.

Tenhle děj však obsahovaly snad všechny pohádky a přesně takový život jsem chtěla žít, stejně jako všechny ostatní holčičky. Rozdíl byl v tom, že na rozdíl od ostatních jsem z toho vyrostla. Myslím z představy, že budu žít v pohádce, i když ta možnost tu opravdu byla. Vlastně jsem tomu sama nemohla uvěřit, ale vyčetla jsem to z knih, které byly ve staré knihovně úplně zaprášené. V tomhle městečku totiž mizí mladé dívky. Kam mizely? Nikdo nevěděl, ale obyvatelé města mi pořád tvrdili, že do pohádek. V tomhle městě jsou všichni posedlí pohádkami, snad nic jiného ani nečtou. Proto jsem to brala jako nějaký hloupý vtip, kdo by ale řekl, že je to skutečně pravda.

Asi o tom nikdo nevěděl, ale když chcete něco najít, nakonec to najdete, bohužel nikdo kromě mě o odpovědi nestojí.

Takže má se to tak: Pohádky v knížkách jsou napsané tak, jak se to už jednou stalo. Třeba Sněhurka je o dívce se sedmi trpaslíky, sice se to stalo už před staletími, ale skutečně někde na světě byla dívka se sedmi trpaslíky. A dnes je to napsáno jako pohádka, nikdo už neuvěří, že se to kdy skutečně stalo, ale stalo se to. Stejně je to se všemi pohádkami. No a každý rok je vybrána jedna dívka do jedné pohádky, aby ji v roli princezny zopakovala. Všechny dívky ale z knížek ví, jak má daná pohádka vypadat, a protože každá chce žít přesně takový život, nic se v pohádkách už po staletí nezměnilo. Vlastně to nikdo ani jinak nechce, podle všech by jakákoli změna celou pohádku popletla. Názor všech je, že by se pohádky měnit neměly. Ale změnit se dají.

Přemýšlela jsem sebevíc, podle čeho nebo jaké dívky do světa pohádek mizí, ale žádné vodítko, které by mi pomohlo na to přijít, jsem nenašla. Když jsem se ale ráno neprobudila ve své posteli a se zlatými vlasy, nestačila jsem ani vykřiknout, když mi došlo, že do pohádky unesli mě.

Seděla jsem na velké posteli s růžovými prostěradly, postel byla měkoučká s velkými naducanými polštáři, měla dokonce i slabé závěsy. Podlaha v místnosti byla dřevěná s velkými hebkými koberci, stěny zářivě bílé s klenutými okny, těmi do místnosti pronikalo ranní světlo. Promnula jsem si oči a... Moje brýle nikde. Do dálky jsem ale viděla, znamená to, že mě tahle pohádka zbavila mé oční vady? No aspoň se už nemusím starat o to, že bych je někde ztratila. Vstala jsem z postele přímo na hebký koberec, přistoupila jsem k zrcadlu, abych zjistila, co jsem vůbec za princeznu a kde jsem. V odraze jsem viděla dívku se zlatými vlasy a přehnaně čistou pletí, měla na sobě bílou noční košili, která sahala až ke špičkám u nohou. Ať jsem se dívala sebevíc, pohádku s takovou princeznou jsem si nemohla vybavit.

Ozvalo se zaklepaní na dveře. „Růženko, už jste vzhůru? Váš otec vás očekává u snídaně.“

„Růženka?!“ vyjekla jsem poplašeně a kopla u toho do zrcadla. Ozvala se rána, zrcadlo spadlo a roztříštilo se na tisíce kousků. „Jauvajs!“ vyjekla jsem podruhé.

„Je tam všechno v pořádku?“ ozvalo se znovu zpoza dveří.

„A-ano!“ odpověděla jsem rychle. Měla bych se obléct a rychle vyrazit na tu snídani. Po místnosti bylo spoustu skříní, jak se v tomhle mám vyznat? Otevřela jsem první skříň, byly v ní dlouhé růžové šaty, pro Růženku jako stvořené. Měla bych si vzít tyhle, pomyslela jsem si a natáhla k nim ruku. I když, proč bych vlastně měla? Tohle je teď můj příběh, navíc já jsem šaty nikdy nenesila. No jo, ale ve skříních pro princeznu asi nebudou kalhoty.

„Už půjdete?“ ozval se znovu hlas za dveřmi.

Počkat, to by vlastně šlo. Přiběhla jsem ke dveřím, za nimi stál mladý kluk, vypadal tak na jednadvacet. Pozdravil mě a zmateně se podíval do pokoje.

„Opravdu je všechno v pořádku?“ zeptal se vlídně.

„A-ano, tedy zrcadlo úplně není.“ Můj polapený hlas zněl naprosto směšně, nakonec vlastně ani nevím, jakým zázrakem se mi povedlo rozbít dva metry vysoké zrcadlo.

„Uklidím to, vy se oblečte a běžte na snídani. Pan král vás čeká.“ řekl a udělal krok do místnosti.

„Počkej!“ chytla jsem ho za rameno.

Zastavil se. „Potřebujete ještě něco?“

„Tvoje oblečení.“ vyhrkla jsem. Sluha se ohlédl. „Co je s ním?“

„Sundej ho.“ řekla jsem. Sluha zrudl. „P-prosím?“

„Tak jsem to nemyslela, máš kalhoty a já nehodlám chodit v šatech. Takže mi ho půjčíš.“

Usmála jsem se na něj, jeho rudý obličej vypadal docela vtipně.

„Ale jste princezna, vy máte chodit v šatech.“ stál si za svým sluha.

„Přesně tak, jsem princezna, takže bys mě měl poslechnout.“ Ještě chvíli se mi to snažil rozmluvit, ale nakonec mi svoje oblečení půjčil. I když byl značně proti. Oblékla jsem si je, bylo mi jen trochu větší, udělala jsem si z vlasů drdol a připravila se k odchodu. Na prahu dveří jsem se zastavila.

„Počkat, kdy mám narozeniny?“ otočila jsem se na sluhu s koštětem v ruce.

„Zítřka Vám bude osmnáct.“

„Sakra! Už zítřka?“ otočila jsem se a proběhla chodbou, překvapivě jsem jídelnu našla rychle.

Na snídani jsem samozřejmě způsobila rozruch, princezna by totiž neměla nosit kalhoty.

Dostala jsem vynadáno, přesně, jak jsem čekala.

Dobře, jestli budu mít zítřka osmnácté narozeniny, měla bych se píchnout o trn a usnout. Ale co když jde změnit i tohle? A i kdyby ne, můžu tuhle pohádku změnit jinými způsoby.

Pohádky, opakují se pořád dokola, ale opakovat se nemusí. Pohádka totiž, věřte tomu nebo ne, se váže na princezny, na všechny ty dívky, které v nich kdy byly. Když dívka zná příběh pohádky, ví přesně, co se stane a nechce na tom nic změnit, stane se to přesně tak. Pohádka potom zůstane nezměnná, ale v pohádkách stačí jen pomyslet na to, že byste chtěli něco nějak, a stane se to.

Z toho vyplývá, že tuhle pohádku asi celou popletu, strašně moc let nikde nebyla pohádka, která by se nějak lišila od těch zbývajících, já se to ale chystám změnit a začnu hned teď.

„Aaaaaa!! Co to je?!“ ozval se výkřik jedné z mých služebných, když na královském dvoře přistál Pegas se zářivě modrou hřívou a majestátními křídly.

„Co je to za obludu?! A co to dělá na královském dvoře?!“ vyjekla poplašená služebná.

„To je Pegas, Jmenuje se Majesty . A je tu, protože jsem si ho přivolala.“ odpověděla jsem rázně a podržela Majestyho pod bradou.

„C co? Vy? Proč?“ Ta služebná kdákala jako postřelená slepice, nedalo se tomu nesmát.

„Proč? Protože jsem se chtěla proletět, nikdy jsem neletěla ani letadlem, tak jsem to chtěla vyzkoušet.“ Usmála jsem se na vyděšenou služebnou a vyskočila jsem na Pegase. Poplácala jsem ho po hřbetě, zamával křídly, rozvířil kolem sebe prach a vzletl do oblak. Poslední, co jsem od služebné slyšela, bylo: „Krucinál, co je letadlo?!“ Jelikož jsem sem přišla z 21. století, tipuju, že to bude ještě sranda, zasmála jsem se.

V oblacích bylo krásně, hrad z ptačí perspektivy vypadá úplně jinak, jeho věže byly opravdu vysoké a královský dvůr i z oblaků vypadal veliký. Sice se mi s Majestym v obláčcích líbilo, ale za chvíli se začalo stmívat, takže jsme se snesli na zem.

Běžela jsem cestou v královských zahradách. Rychle se stmívalo, takže jsem sotva viděla na krok. Majesty přistál v královských zahradách, takže jsem ji teď musela celou projít a každou chvíli mi hrozilo, že spadnu do některého z mnoha rybníků tady, a navíc už zase jdu pozdě na večeři. Když jsem

probíhala kolem záhonu tulipánů, zakopla jsem o kořen vrby a spadla jsem do vody, jako bych to neříkala. „Achjo.“ vzdychla jsem a snažila se celá promočená vstát.

„Potřebujete pomoc?“ ozval se mužský hlas. Naklonila jsem hlavu, abych viděla, kdo na mě mluví, i když pochybuju, že v téhle tmě něco uvidím. Ten, kdo nade mnou ale stál, byl obklopen slabým světlem jako nějaký svatý. Aha, takže princ. Vážně je to tu podáno jako v pohádce. No nic, natáhla jsem k princovi ruku a nechala se z vody vytáhnout. Když jsem byla z vody venku, otočila jsem se a strčila do prince, než se stačil otočit zakymácel se a spadl do vody. Já jsem se smíchem utekla, vlastně ani nevím, proč jsem to udělala, ale baví mě tuhle pohádku obracet naruby.

Zbytek večera jsem seděla ve své komnatě na posteli a přemýšlela, co se asi zítra semele, pak jsem byla poprosit sluhu o krabici s šitím. Ani se neptal, na co ji chci, byl našťvaný, že jsem mu zničila oblečení a taky kvůli tomu rozruchu dnes na královském dvoře. Sedla jsem si zpátky na postel, vytáhla ze skříně oranžové šaty, uprostřed dlouhé sukně jsem je rozstříhla a pak jsem je začala znovu sešít. Mým cílem bylo sešít z nich kalhoty, k šatům já se totiž rozhodně neuchýlím, i když mám roli princezny. A povedlo se mi to, nakonec z nich byl slušivý overal.

Ráno jsem vyskočila z postele brzo, oblékla jsem si svůj nový originální overal a zamířila jsem do královských zahrad. Dnes byl den Růženčiných osmnáctých narozenin čili mých osmnáctých narozenin, a přesně jak jsem čekala, v tomhle světě všechno naznačovalo tomu, že se Růženka píchne o trn a usne. Královské záhony byly plné rudých, trnitých růží, po kterých tu včera nebylo ani památky. Růženka se o trn měla píchnout, já jsem se měla píchnout a usnout na sto let, celý pohádkový svět to tak chtěl, ale já jsem to znovu opakovat nechtěla. Stačilo však špetka nepozornosti a všechno mohlo skončit tak jako to končí vždycky.

V sedm ráno ohlašovali trubadúři příjezd prince, to princátka, co jsem včera shodila do vody. Ani jsem neměla šanci ho poznat, vsadila bych se, ale že je to jen další namyšlený dědic trůnu, tak jako všichni. Že by mě někdo takový měl polibkem probudit z věčného spánku? Nemyslím si. Vlastně bych si z něj zase mohla vystřelit, koneckonců stane se tu cokoli, co si vymyslím, kdyby měli pršet kapři, budou pršet kapři.

Princ přijížděl na svém bílém oři, byl to majestátní kůň ale nebyl tu nadlouho. Nic se mu nestane, jen na chvíli změní podobu. Zamyslela jsem se a za chvíli princ namísto na koni seděl na tlustém vepříkovi. „Chro, chro.“ Zachrochtal vepřík a celé publikum vypuklo smíchy. Jen princ se moc nesmál, vypadal spíše hodně vyděšeně.

„Co se děje? To nikdy neviděl vepře? Určitě tu ta princezna není on?“ Zakryla jsem si pusou a doufala, že to nikdo neslyšel. Kruci! řekla jsem to nahlas! A sotva jsem tu větu dokončila, princovo oblečení se změnilo v dlouhé růžové šaty. Všichni se rozprskli smíchy, dokonce ani já jsem se nemohla udržet. Bylo to vážně k popukání. Princ ale nevypadal moc pobaveně, spíš mu to jen ublížilo. Teď jsem se kvůli němu cítila provinile, neměla bych je to jen pohádková postava, stejně mi ho ale bylo líto. Když jsem se na něj podívala znovu vepřík pod ním si stoupl na zadní a shodil ho do bláta. Další výbuch smíchu. Princ vypadal, že se každou chvíli rozbřečí, potom utekl z královské zahrady úplně. Opravdu jsem tady ta princezna já? Vlastně mu to nemůžu zazlívat, po včerejší večerní koupeli asi nemá dobrou náladu.

Lidé se pořád smáli, jak také jinak, ale než se za ním vydám měla bych je rozptýlit něčím jiným, ať mě nikdo nesleduje. Ano, hned jak něco vymyslím, poběžím za princem, měla bych mu to aspoň zkusit vysvětlit, abych se necítila tak zle.

Lidi v královské zahradě jsem nakonec rozptýlila rybami, rybami, které padaly z nebe. Vážně, nakonec přšeli kapři, kdo by řekl, že dělat v pohádkách zmatek je taková zábava. Tedy aspoň pro mě, děti se tomu sice smály, ale ženy na královské zahradě v panice křičely.

Hned, jak byli lidé zaměstnáni otázkami, proč z nebe padají ryby, propířila jsem se kolem nich a už jsem byla princovi v patách. Zamířil do lesa kousek od hradu. Chvilku to trvalo, ale nakonec jsem ho

našla, jak sklíčeně sedí u řeky. Mlčky jsem si sedla vedle něj.

„Omlouvám se.“ špitla jsem.

„Za co vy se mi omlouváte?“ Princ se na mě otočil, vážně mu z očí tekly slzy. Podala jsem mu z kapsy kapesník a znovu jsem se nadechla k odpovědi.

„Za všechno. To prase, i tyhle šaty, to je moje práce. Navíc jsem to včera byla já, kdo vás shodil do vody a kvůli mně teď v královských zahradách prší ryby.“ Pokusila jsem se o vlídný úsměv, navíc ta myšlenka o rybách byla stále k smíchu. „Prší ry... Jak?!“ vykřikl na mě princ, na jeho místě bych ale neměla ani já jinou reakci.

„Vysvětlovat to by bylo na dlouhý příběh, ale opravdu za všechno můžu já. Včera jsem dokonce na královský dvůr přivolala Pegase.“ Zasmála jsem se, ale princův pohled neukazoval sebemenší náznak pochopení, spíš ho to ještě víc zmátlo. Vlastně se ani nedivím, zní to dost šíleně.

„Ty jsi princ Filip, že jo? Ze sousedního království.“ zeptala jsem se.

„Ano, to jsem já a vy musíte být Růženka. Vlastně dnes máte osmnácté narozeniny, pozvali mě do království na oslavu. Ale když jsme oba tady, tak myslím, že se žádná konat nebude. Já se tam už nevrátím.“ Zase se otočil, abych mu neviděla do obličje.

„Já už taky nemám v plánu se tam vracet. Oslavy nikdy nebyly nic pro mě, navíc mě celý den nahání ta kletba.“ „Kletba?“ zeptal se mě. „Jo, v den mých osmnáctých narozenin se mám píchnout o trn a usnout na sto let, já se ale o žádný trn píchnout nehodlám. Prostě tenhle den chci přežít bez toho, ale stejně mě celý den nahání růžové keře, jako by se to mělo stát za každou cenu.“ Podívala jsem se kolem nás, už zase tu vyrašilo minimálně pět růžových keříků, které tu předtím nestály. „Vidíš? Už jsou tu zase.“ ukázala jsem na keříky.

„Píchnout o trn, říkáte?“ Princ vzal do dlaně jeden květ a chvíli si ho prohlížel. „Au!“ vyjeknul najednou, přesně jako nějaká princezna. Podívala jsem se a z malíčku mu vytékal potůček krve.

„Přesně takhle, přesná demonstrace.“ usmála jsem se na něj, ale dlouho jsem si úsměv na tváři neudržela, protože princ vzápětí upadl na zem.

„Um... Princí?“ zatřásla jsem s ním. Ležel na zemi a měl zavřené oči, skoro jakoby... Ne! To přece není možný! Nemohla jsem tu pohádku zamotat až takhle. Nebo snad ano? Zatřásla jsem s ním znovu, nic.

Náhle se růžové keře začaly rozrůstat, do šířky i do výšky. Přesně jako když se píchla Růženka, ale tady jsem se nepíchla já, píchnul se Filip! Tak proč? Nebyl čas o tom přemýšlet, růže se rychle rozrůstaly a nevypadaly, že by se měly zastavit. Musím něco vymyslet, nebo by taky tahle pohádka mohla skončit dost špatně. Když celý tenhle pohádkový svět pokryjí trnité růže, kdo tu pak bude žít? „Krucinál! Jak zněla ta kletba?“ Dobře, teď mluvím sama se sebou. „Růženka se probudí jen polibkem.“ konstatovala jsem si pro sebe. Dobrá, můžu ho políbit, i když nerada, ale Filip není Růženka, usnout jsem měla já, místo toho se to všechno pomíchalo i proti mé vůli. Zafunguje to vůbec? „Dobře.“ zhluboka jsem se nadechla a pak vykřikla k nebi. „Ale jestli to zafunguje a ty růže se zastaví, pošlete mě zpátky odkud jsem přišla!“ Vlastně ani nevím, pro koho přesně ta prosba byla, ale chtěla jsem, aby mě někdo slyšel.

Podívala jsem se na spícího prince, musím to aspoň zkusit. Trny růží se na mě pořád tlačily, musím si pospíšit. Pohled na prince mi nahnal husí kůži, ale nakonec jsem se odhodlala. Zhluboka jsem se nadechla, zavřela oči a políbila jsem ho na rty. Rychle jsem se odtáhla a modlila se, aby to zabralo, trnité keře totiž už skoro zabraly veškerý prostor kolem mě. Schoulila jsem se a čekala náraz tisíců ostnů. Tohle prostě nemohlo zabrat.

Nic se ale nestalo, keře se zastavily. Měla jsem obrovskou radost, nakonec se obyvatelům téhle země nic nestane, jen ty keře budou muset vysekat. Dokonce i princ se začal probouzet a já si oddechla. Zažít pohádku byla sice zábava, ale tohle mě vážně vyděsilo. Najednou jsem začala cítit slabé mravenčení a zem se mi začala vzdalovat. Vznášela jsem se.

Poslední, co si pamatuju, byl princův zděšený výraz, pak jsem se probudila ve svém pokoji.

Šokovaně jsem vyskočila z postele a spěchala k zrcadlu. Hnědé krátké vlasy, kulaté brýle, roztrhané džíny a vytahaná mikina. Jsem to zase já, jsem zpátky!

V mém pokoji bylo šero, digitálky na nočním stole ukazovaly sedm večer a všechno, co jsem ještě před chvílí prožila v pohádkovém světě, se zdálo jako sen. Vlastně jsem si to užila, udělala jsem z Šípkové Růženky dobrou úlet. Tu pohádku jsem změnila, takže by teď v knížkách měl být tenhle příběh, ta představa se mi moc líbila. Usmála jsem se na sebe do zrcadla a spěchala jsem do naší knihovny, abych se na to podívala. Ale když jsem uchopila kliku od mého pokoje, uslyšela jsem zpoza dveří moji malou sestřičku, jak něco křičí z obýváku.

„Mami! Co v Šípkové Růžence dělá Pegas?!“

Vypukla jsem smíchy.

Lucie Mikulášková, 9. C, 14 let

Hybešova 134

Rájec-Jestřebí

679 02

ZŠ a MŠ Rájec-Jestřebí

Školní 446

Rájec-Jestřebí

679 02

Mgr. Martina Kalíková

Listopad 1873, Rakousko-Uhersko, Severovýchodní Morava.

Byl chladný zimní večer, ale v místním sirotčinci stále svítila světla. Sirotčinec zde byl opravdu velký, vypadal i jako malý zámek, nikdo však nechápal, proč je tak velký, když tohle město je tak malé. Naše městečko dokonce nemělo ani jméno, nikdo ho nikdy nepojmenoval, prostě jen tak stálo na kraji lesů. Malé, bezejmenné s velkým sirotčincem. Stál hned za lesem, proto si lidé vyprávěli báchorky o prokletém sirotčinci, ale ti, co v něm žili tomu nikdy neuvěřili, pravda děti se někdy bály usínat, ale i tak všichni žili docela poklidný život. Alespoň posledních dvacet let, co tu sirotčinec stál.

Všudypřítomné městské ticho bylo na místě, to se ale nedalo říci o chodbách zdejšího sirotčince. Chůvy ve velkém sále prostíraly stoly, jiné z nich zase pomáhaly s vařením večeře, další z nich zas praly nebo uklízely po pokojích, tady bylo vždy co na práci. Děti rozjívěně běhaly po chodbách v každém z pater, hrály na slepou bábu nebo jen na bábu, na schovávanou, někdy dokonce i rybičky, rybáři jedou. Chodby byly dost prostorné, takže si to mohly dovolit. Někdy se dokonce stávalo že místo klidné večeře musely chůvy někoho hledat, protože se zkrátka zapomněl při hře na schovávanou, ale vždy se po chvíli našel. Dnes nic takového ale nehrozilo, nebo v to aspoň chůvy doufaly.

Mezitím co všechna dítka pobíhala po chodbách, Evelyn jako vždy seděla poslušně v sále, vždy půl hodinu předem. Seděla v rohu místnosti s nejnovější knihou, co měli v knihovně, asi proto že všechny ostatní už měla přečtené, a to tahle knihovna byla opravdu velká. Evelyn otočila stránku a její krátký cop spletený z lískově hnědých kudrnatých vlasů jí přepadl přes rameno. Svoje vlasy si vždy nechala zaplétat od své spolubydlící, šlo jí to opravdu náramně. Taky se Evelyn svěřila že by se jednou chtěla stát kadeřnicí, a tak jí Evelyn dovolila každý den zaplétat její vlasy. Většinou Evelyn chodila jen s klasicky zapleteným copem, ale někdy Masha, její spolubydlící, chtěla vyzkoušet něco nového, to pak měla Evelyn na hlavě různé účesy někdy i květiny. Jiné z nich byly opravdu odvážné, to se pak i Masha smála vlastní práci. Dnes ale měla obyčejně spletený cop.

Evelyn pohodila cop zpátky na svoje záda a popostrčila svoje kulaté brýle směrem nahoru, pak odložila knihu na stůl a zadívala se na chůvy za kuchyňskou linkou. Byly opravdu zaneprázdněné, skoro jako by nevěděly, co dříve, Evelyn jim chtěla jít pomoci, vždy každému ráda pomohla, ale pak se zamyslela. Vlastně se jim snažila pomoci již několikrát, ale byla jako magnet na smůlu, takže kdykoli vzala do rukou talíře do něčeho vrazila a vždy skončili rozbité na zemi. Prvně to chůvám nevadilo, když se to ale stalo sedmkrát po sobě už Evelyn k ničemu nepustily. Tak se Evelyn znovu opřela o dřevěnou židli a začala další kapitolu.

Za chvíli chůva Maria zacinkala na zvoneček, ten ohlašoval: „Honem všichni sem!“ Byl čas na večeři. Děti se slétly ke stolům jako můry ke světlu a místnost začala hlučet. Najednou tu byla hromada dětí, Evelyn nikdy nepřemýšlela nad tím, kolik jich tu je, ale určitě to bylo velké číslo, v tak malém městě bylo překvapivě hodně dětí. Nejvíce tu bylo těch od věku pěti let do osmi, Evelyn bylo čtrnáct spolu s Mashou, Oliverem, Fynnem a Tobiasem. A pak tu bylo jedno šestnáctileté děvče, jmenovala se Emilia, ale nikdy se s nikým nestýkala, ven chodila jen občas a svůj pokoj neopouštěla skoro nikdy, jako jediná bydlela sama. A to byli všichni, zbytek dětí byl mladší dvanácti let. Na místo vedle Evelyn se jako každý den posadila Masha, naproti pak Fynn, Oliver a Tobias.

---

prohrábla si krátké zrzavé vlasy a přidala se k rozhovoru.

„To nezní špatně, ale co když nás chytí?“

Tobias si zakryl půlku svého rudého obličejce a otočil se na Mashu, přitom se snažil vyhnout pohledem Evelyn.

„Nechytí.“ řekl přesvědčeně, pak položil na stůl kus smotaného papíru a odešel z místnosti.

Evelyn vypadala zmateně, co se to stalo? Masha se podívala na smotaný papír, když chůva Maria zazvonila na zvoneček a ohlásila tak že se všichni mají okamžitě odebrat do svých pokojů. Masha popadla smotaný papír ze stolu a s Evelyn odešly do třetího patra, kde měly svůj pokoj.

Zaklaply všechny dveře, sirotčinec utichnul. Masha s sebou plácla na postel.

„Tak co myslíš?“ Podívala se na Evelyn. Ta jen pokrčila rameny, pak se podívala na kus papíru a začala jej rozmotávat. Vypadl z něj kus dnešních novin. Evelyn se podívala na Mashu, vypadala hodně zmateně. Evelyn si ten kus novin začala prohlížet, pak ji zazářily oči.

„Co se děje?!“ vyjekla Masha. Evelyn se na ni podívala a ukázala na slovo v novinách.

„jsou tu zakroužkovaná slova!“ Masha se upřeně zadívala na slova v novinách a opravdu! Některá slova byla v kroužcích. Třeba jen v nadpisu. *Dnešní noviny* bylo zakroužkované slovo DNES. Děvčata projela pohledem všechna slova, ty zakroužkované dávaly dohromady větu. *Dnes v noci, v jedenáct, hlavní chodba.*

„Takže jestli chceme jít s nimi máme být v jedenáct u hlavní chodby?“

„Vypadá to tak.“ odpověděla Evelyn, zrak stále upřený na kus novin.

„A opravdu tam chceme jít?“

„Ty se ještě ptáš?“ Evelyn se šibalsky usmála. Masha jí úsměv opětovala, pak se přetočila na posteli.

„A můžu se zeptat? Dostal tě na tu záhadu nebo na to že chce jít s tebou?“ Masha se spiklenecky usmála.

Evelyn zrudla v obličejce a hodila po ní polštář.

„HAHA! Je mi to jasný!“ Masha vyprskla smíchy.

V jedenáct hodin Evelyn vyskočila z postele, oblékla se do teplého kabátu, který měla pohozený na židli. Pak potichu vzbudila Mashu.

„To už je jedenáct?“ Masha se převalila na posteli, zněla dost nevyspale ale když jí Evelyn odpověděla, její energie se rychle navrátila. Oblékla si kabát a vyběhly z pokoje.

Po chodbách bylo mrtvo, tedy ne doslovně ale bylo hrobové ticho. Evelyn se ohlédla, na chodbě nikdo nebyl mohly pokračovat, byla však tma a nikdo nic neviděl.

„Chytni mě za ruku!“ zašeptala Evelyn, když nahmatala Mashinu ruku, vytáhla z kapsy krabičku zápalek a jednu zapálila.

„To nám ale na cestu do lesa moc dlouho nevydrží.“ Masha i Evelyn si navzájem viděly jen na půlku obličejce osvětlenou plamínkem sirky.

„Já vím, teď pojd.“ Masha zcela zřetelně slyšela povzdech v Evelinině hlase, ale sevřela její ruku a vydaly se po schodech dolů.

Sešly dvě patra a chystaly se vyrazit k hlavní chodbě, když uviděly světlo.

„Někdo tu je!“ šeptla Evelyn a přirazila Mashu k nejbližší zdi.

Evelíniny ruce do dlaní a vydechl na ně teplý vzduch. Evelyn ucítila, jak se jí po celém těle rozlilo teplo. Také se dalo pozorovat, jak jí rychle rudly tváře, možná to bylo jen kvůli zimě ale Evelyn rozhodně necítila jen zimu. Evelínino srdce se rozbušilo, když Tobias propletl jeho prsty s jejími a jemně stiskl její ruku.

„Tak pojď, a neboj se, jsi tu přeci s námi.“ Tobias se vlídně usmál a pokynul hlavou směrem k ostatním kteří se zřejmě hádali.

Tobias s Evelyn rychle doběhli ostatní a přerušili tak jejich hašteření se.

„Skvěle! Tak můžeme už konečně jít? Místo těch Fynnových věčných stížností na nedostatek spánku?!“ vykřikla Masha a uraženě se otočila na Fynna.

Fynn se chtěl ohradit nějakou nadávkou, ale Oliver ho zatavil.

„To stačí, nepřišel jsem sem abych si vyslechnul vaše hádky.“ Oliver se otočil na uraženou MASHU a pak na našťvaného Fynna. „Jdeme dál.“

S těmi slovy se skupinka začala nořit hlouběji do lesa, měli se však dobře na pozoru, aby nezašli moc daleko od sirotčince. Evelyn po cestě pozorovala vysoké stromy, které chvílemi vypadaly opravdu zlověstně, obepínaly je kolem dokola jako strašidelný had. Šli dál a Evelyn měla čím dál tím větší strach, stiskla Tobiasovu ruku pevněji. Masha šla s lucernou první, když na ně z větve zahoukala sova.

„Do háje!“ vyjekla Masha a posvítila lucernou směrem k sově.

„Krucinál! Holka ty si mě ale vyděsila!“ odpověděla Masha sově a otočila se zpátky na cestu.

Ozvalo se zapraskání větví, které se nočním vzduchem nesl jako ozvěna. Oliver s Fynnem se k sobě otočili zády, jako by byli nachystáni každou chvíli na něco zaútočit. Evelyn se přitiskla k Tobiasovi.

„Co to bylo?“ vykoktala Evelyn vyděšeným hlasem.

„Klid, to jsem byla já.“ ozval se ze tmy hlas, byla to Masha. „Promiňte. Spadla jsem do křoví.“ Řekla Masha a oprášila si bílou sukni, zvedla spadenou lucernu a postavila se vedle Fynna, nevypadal dvakrát nadšeně, ale asi si všichni dost oddechli.

Tu se ozvalo další zapraskání, tentokrát vzdálenější.

„To už jsem nebyla já.“ V Mashině hlase bylo patrné vyděšení. Všichni se zmateně snažili ohlédnout po okolí, ale byla tma jak v pytli a jediným zdrojem světla byla Mashina lucerna.

Další zapraskání, a další se ozvalo zase jinde. Tohle už začalo nahánět strach všem. „Mohla by to být zvířata, ne? Zajíci?“ zeptal se Fynn.

„Proč by zvířata chodila tak blízko sem? To nejsou Zajíci.“ Konstatoval Oliver, vlastně měl pravdu, ale jen to všechny ještě víc vyděsilo.

„Tohle byl špatný nápad...“ Evelyn se stále tiskla k Tobiasovi, když všichni uslyšeli další prasknutí větví. Rychle se otočili a Masha pozvedla lucernu, aby aspoň něco viděli. Něco tam bylo. Prošlo to od stromu ke stromu a pak jako by se to vypařilo. Nedalo se ani odhadnout co to bylo, člověk? Zvíře? Nebo snad něco jiného?

„No do...“ Mashe spadla čelist a jen koukala na místo kde před chvílí něco jen tak vyšumělo ve větru.

„Co to bylo?!“ Vykřikl Fynn. „To je ta tvoje záhada Tobiasi?!“

Tobias se nemohl na odpověď, jeho tělo jako by ztuhlo, ale rychle se zase probral.

Prošlo to kolem znovu. Tentokrát mnohem blíž, postavené to bylo jako člověk, ale nikdo si tím nebyl plně jist. Všichni jen zírali, když se to kolem ochomýtl a zase ve větru

---

na sebe, jestli nemůžou do patra a ani ven, na chodbě byly ještě dvoje dveře. Do kuchyně a jídelny, a na druhé straně chodby dveře do kotelny, nebo to aspoň tvrdily chůvy, ale zároveň tam dětem zakazovaly chodit. Volba tedy byla jasná, do kuchyně. Když ale tošili k místu, kde stávaly dvoukřídlé dveře do kuchyně, čekalo na ně nemilé překvapení, místo dveří zeď.

Evelyn se přitiskla ke zdi a slela na podlahu. „Proč se tohle děje? Proč nám?!“ Masha si sedla vedle a položila jí ruku na rameno. Chtěla ji uklidnit když se ozvala rána a hned za ní další. Evelyn s Mashou se k sobě vystrašeně přitiskly. Takže se toho nezbavili, nikdo nevěděl, co to je, nebo jestli je to nebezpečné, nikdo to ale nehodlal zjišťovat.

„Ty rány jsou dost silné, jestli budou pokračovat ty dveře moc dlouho nevydrží.“ Konstatoval Oliver. Další rána, hned po ní následovalo ticho kdy bylo jasně slyšet jak hole spadla na zem.

„Musíme jít do kotelny, je to jediné, co zbývá, doufejme že tam ty dveře tentokrát opravdu budou.“ Masha s Evelyn přikývla, nadechly se a rozběhly se na druhou stranu chodby. Evelyn cítila, jak jí proudí adrenalin v žilách, v hlavě jí výřilo tolik myšlenek, na vteřinu se v běhu podívala na dveře, jelikož prosklené bylo jen malé okénko moc toho vydět nebylo, ale přece jen, Evelyn přišlo že v záři měsíce zahlédla kus parozí.

Jsou tu! Pomyslel sis oddychem Oliver, když vzal za kliku od dveří kotelny, otevřely se a všichni vběhli dovnitř. Hned vedle dveří stála skříň, těžko říct co v ní bylo možná náradí, každopádně byla velká a dost těžká.

„Pozor!“ vykřikl Tobias a vši silou se do skříně opřel, když mu pak ostatní pomohli společně ji shodit přímo před dveře. Právě v tu chvíli všichni uslyšeli prásknutí dveří, dostalo se to dovnitř. Tyhle dveře neměly dvě křídla, a na rozdíl od vchodových dveří neměli žádné okénko kterým by se dalo podívat co se venku děje. Masha posvítila lucernou na roh místnosti, stál tam kotel a místnost byla opravdu malá. Takže to asi nakonec kotelny byla. Masha udělala dva kroky doprostřed místnosti, ruce měla před sebou, aby jí už žádná zeď nepřekvapila. Na něco ale přece jen narazila.

„Klika?“ řekla si pro sebe. V tu chvíli se ozvala další rána, tentokrát na dveře od kotelny.

„Co budeme dělat?“ naléhala Evelyn. Nikdo však neodpověděl. Namísto toho se dostavila další rána.

Masha přejela prsty po klíče a po dřevě které bylo kolem ní, stály tam dveře, uprostřed kotelny, jen tak, nikam nevedly. Masha měla jedinou otázku. *Proč?* Masha si prohlížela tajuplné dveře, mezitím co si všichni dělali starosti, jestli jejich barikáda vydrží. Měla chuť je otevřít, mohlo to být nebezpečné, ale v první řadě, kdyby zákony tohoto světa fungovaly, jak mají, otevřela by je a viděla by jen na druhou stranu kotelny. Jenže zákony světa pro ně přestaly fungovat, když zmizelo hlavní schodiště. V tu chvíli Mashina zvědavost převládla a ona vzala za kliku, otočila s ní, *cvak*, a dveře se otevřely. Na chvíli se jí zastavil dech, když uviděla, co je za nimi.

„Masho co tam...“ Otočil se Oliver, a jako Masha nemohl uvěřit tomu co vidí. Štůuch do Fynna a Tobiasa, Evelyn se otočila také. Ty dveře, co Masha otevřela, nebyly prázdné, bylo to jako by v jejich rámu plavala voda, neprůhledná, červená voda, na zem ale neukapla ani kapička, točila se jen v rámu těch zvláštních dveří.

„Kam myslíte že to vede?“ Masha natáhla ruku směrem ke dveřím. Než ji zastavil Oliver.

„Co to děláš? Nech mě být!“ Okřikla ho Masha a vysmekla se mu. Její hlas zněl divně,

ležela na podlaze vyčerpaná a krvácela. *Zítřa mě tady někdo najde, nebo taky ne.* Byla poslední věc, která Evelyn proletěla hlavou, pak jí ztěžkla víčka a pak.... Pro Evelyn byla tma.
Jen tma.
